

[N. Neergaard.]

efter min Alder havde fuldkommen Ret til, sagde til mine Vælgere og til Offentligheden, at den Valgperiode, i hvilken vi nu gik ind, blev min sidste som Rigsdagsmand, og at jeg efter dens Afslutning vilde trække mig tilbage saavel fra Rigsdagen som fra det aktive politiske Liv i det hele taget — denne Omstændighed bidrager ogsaa til at øge Sindsligevægten. Jeg ved i hvert Fald, at jeg ikke for fjerde Gang skal have det drøje og utaknemmelige Arbejde, som jeg nu har haft tre Gange — denne fjerde Gang, som jeg desværre med ret megen Sikkerhed ser vil komme.

Maa jeg saa, inden jeg slutter, sige til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, at det efter min Mening aldeles ikke var nogen utvivlsom og sikker Folkevillie, som gav sig Udtryk ved det sidste Valg. Det var en Folkevillie, der var paavirket af megen grundløs og grumset Agitation. Det var en Folkevillie, som navnlig var paavirket af det, der var denne Agitations Nerve: At man gik til alle dem, der paa den ene eller anden Maade er afhængige af Statskassen, til alle Rentenydere af forskellig Art, til Tjenestemænd, til alle, og sagde: Kom til os, I er blevet skammelig behandlet af den foregaaende Regering, vi vil hjælpe jer med at faa raadet Bod paa alt det, der skete den Gang, vi vil gøre alt det ret, som de andre gjorde kroget. Det var dette, der var det afgørende ved Valgagitationen forud for det sidste Valg. Jeg ser aldeles ikke i Resultatet af det sidste Valg nogen som helst utvivlsom og sikker Folkevillie med Hensyn til Spørgsmaal som Afrustning paa den ene Side, Neutralitetsværn paa den anden, ikke heller med Hensyn til Spørgsmaalet om Jordbesiddelsens Form og forskelligt andet, som der kunde være Tale om. Dertil kræves, som jeg sagde det i min Tale i Skibelund Krat, som det ærede Medlem citerede, at Forholdene afklares, at man faar den nødvendige Prøvetid, saa man ser, hvad der er den utvivlsomme og sikre Folkevillie. Det ærede Medlem spurgte mig, hvor lang den Prøvetid skulde være. Ja, det er selvfølgelig ganske umuligt at svare, at saa og saa mange Aar skal den være. Men jeg kan i hvert Fald sige det ærede Medlem, at Prøvetiden med Hensyn til, om der er en utvivlsom og sikker Folkevillie i de Spørgsmaal, jeg har nævnt her — denne Prøvetid er i hvert Fald ikke forbi endnu.

Christmas Møller: Inden jeg gaar over til at gøre nogle Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, der fra de højtærede Ministres og enkelte Medlemmers Side er blevet fremsat i Anledning af den Tale, jeg har holdt her som Ordfører for mit Parti, vil jeg gerne paa samme Maade, som jeg gjorde det i Fjor, spørge den højtærede Justitsminister, om man fra hans Side kan vente Forslag til en Presselov i indeværende Samling. Justitsministeren har ikke afvist den Betragtning, at det kunde være naturligt at komme med et saadant Lovforslag, men han har jo haft meget andet at gøre, og det er maaske derfor, han ikke er kommet med det. Jeg vil gerne have Besked herom.

Jeg skal dernæst vende mig til de politiske Betragtninger, der blev fremsat af den højtærede Statsminister overfor den Tale, jeg havde holdt. Efter hele den Maade, Finanslovbehandlingen er taget paa i Aar, og saaledes som man ogsaa har taget paa Sagen fra Statsministerens og andre Ministres Side, kan man ikke sige, at der er fremsat særlig mange politiske Betragtninger. Tværtimod har man et meget stærkt Indtryk af, at den højtærede Statsminister og Regeringen i det hele vil have saa lidt Politik, som det overhovedet er muligt, og hvis man, saaledes som man plejer det, ved Indledningen til Rigsdagssamlingen under Finanslovdebatten skulde sige, hvorledes denne Samlings Resultater vil blive, tror jeg, man har Lov til at sige, at der paa intet Omraade, hverken med Hensyn til Forsvarsspørgsmaalet eller med Hensyn til til de betydningsfulde økonomiske Love, som vi i denne Samling skal behandle, fra Regeringens Side er givet nogen som helst Besked om, hvorledes den vil stille sig, om den vil stille sig stærkt forhandlende, eller om den i Virkeligheden indleder en Kamp.

Den højtærede Statsminister sagde, at der i mine Taler og i Talerne fra Oppositionen i det hele taget ikke havde været mange kritiske Betragtninger. Ja, jeg er nu ikke helt sikker paa, at den højtærede Statsminister har Ret heri. Jeg tror, at Aarsagen til, at han kunde komme med en saadan Udtalelse, mere er den, at han tænker paa, hvordan Tonefaldet var hos ham selv, naar han som Oppositionsfører fremsatte kritiske Bemærkninger og der lagde særlig Vægt paa at faa en ganske bestemt Tone — som ikke klæder ham særlig godt — frem. Jeg for mit Vedkommende har søgt i en jævn og stilfærdig Form at give Udtryk for vor Mening om